

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18.12.1965, sp. zn. 4 Cz 150/65, ECLI:CZ:NS:1965:4.CZ.150.1965.1

Číslo: 19/1966

Právní věta: Ustanovení § 40 zák. č. 41/1964 Sb. neupravuje vztah mezi spoluuživateli bytu v rodinném domku, ani vztah mezi uživatelem takového bytu a osobami, bydlícími v jeho bytě jen na základě jeho práva, byť uživatel byl zároveň též vlastníkem rodinného domku. Jestliže bezpodílové spoluvlastnictví manželů k rodinnému domku bylo vypořádáno tak, že navrhovatelka se stala jeho výlučnou vlastnící, přichází v úvahu postup podle § 132 o. z. vzhledem k tomu, že právo odpůrce v bytě bydlet zaniklo po rozvodu a vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů. K rozhodnutí této otázky je příslušný soud podle § 4 a § 132 o. z. a § 7 odst. 1 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 18.12.1965

Spisová značka: 4 Cz 150/65

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Bezpodílové spoluvlastnictví manželů, Byt, Dům rodinný, Hospodaření s byty

Předpisy: 99/1963 Sb. § 7

§ 104

§ 120

§ 132 41/1964 Sb. § 40

§ 153 40/1964 Sb. § 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovatelka se domáhala proti odpůrci - svému rozvedenému manželku - zrušení práva společného užívání bytu v B. a určení, že navrhovatelka bude nadále tento byt užívat sama. Podle obsahu návrhu je navrhovatelka výlučnou vlastnící domu, v němž se nachází uvedený byt, který obývá společně s odpůrcem, v důsledku rozdělení bezpodílového spoluvlastnictví manželů; odpůrce se odmítá vystěhovat. Při jednání před soudem navrhovatelka ještě uvedla, že předmětný dům je rodinným domkem.

Okresní soud v Bratislavě-město bez provedení jakýchkoliv důkazů řízení zastavil podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a rozhodl po právní moci usnesení věc odstoupit bytovému odboru obvodního národního výboru v B. s odůvodněním, že k zrušení práva užívat byt v rodinném domku je příslušný podle § 40 zák. č. 41/1964 Sb. národní výbor. Rozhodnutí nabylo právní moci, když účastníci se odvolání výslovně vzdali.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem, že usnesením okresního soudu byl porušen zákon, a toto usnesení zrušil.

Okresní soud posoudil, bez provedení jakýchkoliv důkazů a dokonce bez vyžádání vyjádření odpůrce, žádost navrhovatelky jako návrh na zrušení práva užívat byt v rodinném domku ve prospěch vlastníka podle § 40 zák. č. 41/1964 Sb., ačkoliv o takový případ ve vztahu mezi rozvedenými manžely, bydlícími ve společném bytě, nemůže jít, i když jeden z nich je vlastníkem rodinného domku, v němž se společný byt nachází. Ustanovení § 40 zák. č. 41/1964 Sb. nedopadá na vztah mezi spoluuživateli bytu v rodinném domku, ani na vztah mezi uživatelem takového bytu s osobami, bydlícími v jeho bytě jen na základě jeho práva, byt uživatel byl zároveň též vlastníkem rodinného domku.

Je-li pravdivé tvrzení navrhovatelky, že domek v B. byl v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů, popř. že navrhovatelka je nyní jeho výlučnou vlastnící, nemohlo by jít ani o právo společného užívání bytu manžely podle § 175 a násl. o. z., jehož zrušení se v návrhu, zřejmě v důsledku nesprávného poučení, daného jí okresním soudem, domáhá. Jestliže bezpodílové spoluvlastnictví manželů k uvedenému domku bylo vypořádáno tak, že navrhovatelka se stala jeho výlučnou vlastnící, přichází v úvahu postup podle § 132 o. z., vzhledem k tomu, že právo odpůrce v bytě bydlet zaniklo po rozvodu a vypořádáním bezpodílového spoluvlastnictví manželů. K rozhodnutí této otázky je ovšem příslušný soud podle § 4 a § 132 o. z. a § 7 odst. 1 o. s. ř.

Aby okresní soud mohl návrh správně posoudit z hlediska příslušných zákonných ustanovení, měl v první řadě zjistit stanovisko odpůrce k návrhu a jeho eventuální námitky. Zejména pak měl zjistit, zda účastníci skutečně oba bydlí v uvedeném bytě, zda vůbec jde o rodinný domek, zda domek patřil do bezpodílového spoluvlastnictví manželů, zda již bylo provedeno vypořádání podle ustanovení § 149 a násl. o. z. a kdo je nadále výlučným vlastníkem domku.

To však okresní soud neučinil a proto zůstalo řízení zcela kusým a neúplným. Tím porušil okresní soud zákon v ustanovení § 120 odst. 1, § 153 odst. 1 ve vztahu k § 7 odst. 1, k § 104 odst. 1 o. s. ř., k § 4, § 132 o. z. a k § 40 zák. č. 41/1964 Sb.